

7

แม่ทัพใหญ่เว่ยอู่นามว่า 'ไห่หยางเว่ย' เป็นชายชาติวีรผู้แกร่งกล้า วิทยายุทธ์เยี่ยมยอด สติปัญญาและความกล้าหาญเหนือผู้คน สร้างความดีความชอบนานัปการที่ชายแดน เขาสังหารข้าศึกมานับไม่ถ้วน อีกทั้งเคยโจมตีทูเจี๋ย* ที่เขาอินซานจนข้าศึกถอยร่นไปสองร้อยลี้** กวาดล้างพื้นที่นอกกำแพงทางเหนือ ในราชสำนักไม่มีผู้ใดไม่ยำเกรงเขา

ในหมู่ราษฎร ไห่หยางเว่ยได้รับการเคารพบูชาอย่างเต็มเปี่ยม ถึงขนาดมีคนปั้นรูปปั้นตั้งศาลให้เขา กราบไหว้ยึดถือปณิธานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หลายปีหลังจากเขารบชนะทูเจี๋ย ขนเผ่าอื่นก็ไม่กล้าแข็งข้ออีก เห็นได้ชัดถึงความยิ่งใหญ่ของชื่อเสียงอันเกรียงไกรของเขา

องค์จักรพรรดิทรงเห็นว่าเหตุการณ์ทางชายแดนไม่มีอะไรแล้วจึงทรง

* ทูเจี๋ย หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูงมองโกลและในแถบเอเชียกลาง

** ลี้ (ลี่) หน่วยมาตรวัดของจีน 1 ลี้เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

สุรานานมรัก

ย้ายให้หยางเวยกลับเมืองหลวง จวนที่เขาพำนักในเมืองหลวงก็เป็นเพียงบ้านหลังใหญ่พร้อมลานบ้านสองแห่ง ซึ่งใหญ่กว่าบ้านเรือนประชาชนทั่วไปเพียงเล็กน้อย ตั้งอยู่ที่ตรอกถนนชั้นห่างจากเมืองหลวงไม่มากนัก เห็นได้ถึงความเต็ดเดี่ยวซื่อตรงไม่ประจบสอพลอและความสุจริตทั้งชีวิตของเขา

จักรพรรดิรัชกาลก่อนทรงก่อตั้งตลาดทักษิณที่ตรอกถนนชั้น แม้ไม่เจริญเหมือนตลาดบูรพาและตลาดประจิม แต่ก็มีพ่อค้าวาณิชหาบเร่แผงลอยแวะเวียนไปมา และสิ่งเดียวที่ตลาดทักษิณสามารถยกมาสู้ตลาดบูรพาและตลาดประจิมได้ก็คือสุรา

มีคำกล่าวที่ว่า 'ไม่ดื่มชาเซียนเหริน* ต้องเมาสุราตลาดทักษิณ' แสดงถึงความน่าหลงใหลชวนให้คนพลัดถิ่นของสุราตลาดทักษิณ แม้กระทั่งชาซึ่งดื่มแล้วทำให้คนกลายเป็นเซียนได้ยังต้องถูกโยนทิ้งไป แต่ทว่าगरจะหาสุราชั้นเลิศที่แท้จริงให้เจอในตลาดทักษิณ หากไม่ใช่คนท้องถิ่นก็จะไม่รู้ ซึ่งสุราที่ได้รับการยกย่องที่สุดก็คือ 'สุราห้าบุปผา' ของ 'ร้านสุราหมีงเหยี่ยว'

กล่าวกันว่าสุราห้าบุปผานั้นบ่มมาจากดอกไม้และธัญพืชที่ต่างกันห้าชนิด กลิ่นรสมกรุ่นเข้มข้นนุ่มนวล กลิ่นหอมตลบอวลยามเข้าปาก หอมจรุงจนคนมึนเมา แต่พอเริ่มขยายตอนเช้าก็มักถูกขนชั้นสูงขุนนางใหญ่ที่มีเส้นสายกว้านซื้อไป ด้วยเหตุนี้ชื่อเสียงอันโด่งดังจึงแพร่หลายแค่นั้นเองเท่านั้น

จวนของให้หยางเวยอยู่ข้างร้านสุราหมีงเหยี่ยว ด้วยมิตรภาพของเพื่อนบ้านนี้ แก้วแก้ววีเจ้าของร้านสุราหมีงเหยี่ยวเองก็รู้สึกว่าได้พึ่งพาบารมี

* ชาเซียนเหริน หรือชาซานจื่อ มีตำนานว่าเป็นชาที่เก๋องเซียนชื่อผู้เป็นหนึ่งในปรมาจารย์สำคัญของศาสนาเต๋ายกด้วยตนเอง เมื่อดื่มในวันลามารถเพิ่มความอยากอาหาร ทำให้อายุยืน คงความเยาว์วัยได้

อย่างมาก ฉะนั้นสุร่าทำบุปผาในจวนแม่ทัพใหญ่เว่ยอู่จึงไม่เคยลดลง ทว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นการคบหากันส่วนตัว เบื้องหน้าดูคล้ายไม่รู้จักกัน เพราะอย่างไรให้หยางเวยกก็ไม่ชอบถูกคนหาว่าเอนเอียงไปทางบ้านไหน อีกทั้งหากคบหาขุนนางใหญ่ท่านอื่นที่ชื่อสุร่าทำบุปผาล่วงรู้ความสัมพันธ์นี้ของพวกเขา ถ้าแก่อวีก็คงชี้แจงใครไม่ได้เช่นกัน

วันนี้ให้เจิ้นบุตรชายคนเดียวของให้หยางเวยกกลับเป็นผู้ทำลายกฏนี้ลง ให้เจิ้นอายุสิบขวบมีกำลังมหาศาลมาแต่เล็ก รูปร่างกำยำ สมองเรียกได้ว่าฉลาด แต่กลับไม่ชอบเรียนหนังสือมาแต่ไหนแต่ไร บิดาหาอาจารย์ชื่อดังมาปลูกฝังสั่งสอนเขาตั้งแต่เล็ก หวังว่าเขาจะมุ่งมั่นใฝ่ใถ่และวิชายุทธ์รู้แจ้งแตกฉานกว่าผู้ใด แต่เพราะความเลื่อมใสศรัทธาที่ผู้อื่นมีต่อบิดาส่งผลให้ให้เจิ้นมีนิสัยขี้สงสัยอยู่บ้าง หากอยากเรียนก็เรียน หากไม่อยากเรียนก็ทิ้งอาจารย์แอบหนีไปเสียดื้อๆ ดังนั้นถึงแม้วิชาดาบเขาจะสามารถทำได้บางอย่างอาจห้าวหาญ วิชาธนูก็เข้าขั้นแม่นเหมือนจับวาง แต่ทว่าคัมภีร์สามอักษรเล่มหนึ่งกลับยังท่องไม่ถ้วนจนบัดนี้

เมื่อถึงเวลาเรียนคัมภีร์ เขาก็ฉวยโอกาสที่อาจารย์ยังไม่มาและเวลาว่างที่เด็กรับใช้ไปพักดื่มน้ำชาหนีออกจากห้องเงียบๆ เมื่อเขาประจันหน้ากับกำแพงสูงของร้านสุร่า มือก็เอื้อมจับไปตรงช่องระหว่างอิฐ แล้ววางลำสันทึกระโดดข้ามไปอย่างคล่องแคล่ว

เมื่อพลิกตัวข้ามไปก็เป็นลานแจ้งกลางเรือนด้านหลังของร้านสุร่าพอดี ครั้นลงถึงพื้นเขาก็ถูกภาพเบื้องหน้าดึงดูดไว้ เขาก็มีใจสงสัยใคร่รู้อย่างแรงกล้าก็อดที่จะเข้าไปใกล้ไม่ได้

บนพื้นราบเรียบ มีแม่หนูน้อยพันขวบน่ารัก อายุราวห้าขวบคนหนึ่งสวม

ชุดสีรากลมบัวกำลังถือคราดใหญ่กว่าตัวเกลี่ยข้าวเปลือกที่กองสุมบนพื้นนอก

ไห่เจิ้นเติบโตมาในตระกูลมั่งคั่งมีเกียรติตั้งแต่เล็ก ไหนเลยจะเคยเห็นภาพแบบนี้ จึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากถาม "แม่หนูน้อย เจ้ากำลังทำอะไร"

เด็กหญิงน้อยผู้ทำงานอย่างขยันขันแข็งพลันได้ยินเสียงไม่คุ้นเคยก็ตกใจเงยหน้าขึ้นมอง พอเห็นว่าเป็นพี่ชายที่สูงใหญ่ ตาโต คิ้วเข้มคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าตนก็อดไม่ได้ที่จะถอยไปก้าวหนึ่ง

"ข้าชื่อวีชีฉุน มิได้ชื่อแม่หนูน้อย ท่านพ่อบอกว่าซีมาจากคำว่าแสงยามอรุณรุ่ง ฉุนมาจากคำว่าสถิตอยู่ชั่ววันรันดร์" นางบ่นพึมพำอยู่ประเดี๋ยวแล้วประเมินดูไห่เจิ้นอีกครา เมื่อแน่ใจว่าเขาไม่มีเจตนาร้ายจึงค่อยตอบเขาด้วยเสียงเด็กน้อย "ข้ากำลังตากข้าวเปลือกอยู่"

"ตากข้าวเปลือก? เหตุใดเจ้าแก่วีให้แม่หนูน้อยเช่นเจ้ามาตากข้าวเปลือกอยู่ตรงนี้" หลังไห่เจิ้นได้ฟังชื่อของนางก็ตั้งใจในทันใดว่านางต้องเป็นบุตรสาวคนเดียวของเจ้าแก่วีแน่ เพียงแต่อายุยังน้อยก็ต้องทำงานแล้วเป็นเพราะในร้านสุรากลมบัวคนไม่พอ หรือว่าแม่หนูน้อยผู้นี้เกิดเบื่อเองจึงมาก่อกวน

"ข้ามิได้ชื่อแม่หนูน้อย ข้าชื่อวีชีฉุน!" เด็กหญิงน้อยขักสีหน้า ไม่พอใจว่าเหตุใดเขาจึงตั้งต้นเรียกนางว่าแม่หนูน้อยอยู่ได้ นางห้าขวบแล้ว ช่วยเหลืองานได้แล้ว "ท่านพ่ออยู่อยู่ด้านนอก ข้ายอมต้องช่วยงาน!"

พุดจบนางก็ยกคราดขึ้นมาทำงานต่ออย่างเห็น้อยแรง ไห่เจิ้นดูแล้วรู้สึกขบขันอยู่สักหน่อย ที่แท้เจ้าแก่วีผู้จนไม่ว่างมาดูแล นางจึงหางานทำเอง เพราะฉะนั้นข้อสรุปคือนี้เป็นเพียงเด็กหญิงน้อยที่กำลังเล่นพ่อแม่ลูกเท่านั้น!

ทว่าเห็นนางทำงานจนเหงื่อออกравกับหยาดน้ำฝน สองแก้มแดงก่ำ น่ารักยิ่งนัก เขาจึงไม่พูดขัดความสุขของนาง แต่เอ่ยถามตรงๆ ตามค่านาง ไปว่า "เจ้าตากข้าวเปลือกไปทำอะไร"

"บ่มเหล้าอย่างไรเล่า!" อวีชีฉุนกล่าวอย่างเต็มปากเต็มคำ

"เป็นแค่แม่หนูน้อยเช่นเจ้าก็คิดจะบ่มเหล้า?" เขามองนางเข็ดดวงเล็ก ท่าทางภาคภูมิใจ ทั้งน่ารักทั้งน่าขง จึงยื่นมือไปบีบใบหน้าอ่อนนุ่มอวบอิมของนาง

"อย่า... อีบอ้า!" หน้าถูกเขาบีบจนบูดเบี้ยว พูดจากกลายเป็นไม้ขัดเจนมือน้อยๆ พาดตรงลงไปบนแขนเขา หมายถึงจะพาดมือที่รังแกคนขางนี้ให้หลุดออก

"แม่หนูน้อยนี้ดูร้ายเสียจริง!" ความจริงให้เจ็นก็ได้เจ็บอะไร กลับพบว่ามือเล็กของนางจะเจ็บเสียด้วยซ้ำ จึงเก็บมือกลับอย่างปุ่นเคือง

"ฮึ! ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนรู้ว่าเหล่าที่ท่านพ่อข้าบ่มนั้นรสดีที่สุด ท่านพ่อเก่งกาจที่สุดแล้ว ข้าเป็นบุตรสาวของเขาย่อมบ่มเหล้าเป็นเช่นกัน" เมื่อเอ่ยถึงชื่อเสียงอันน่าเกรงขามของบิดาตน อวีชีฉุนก็ภาคภูมิใจยิ่ง ลืมเรื่องที่เขาบีบหน้านางเมื่อครู่นี้ไปทันควัน

"ท่านพ่อเจ้าเก่งกาจ? พูดถึงความเก่งกาจ ผู้ใดจะเกินไปกว่าท่านพ่อข้า" ให้เจ็นไม่ยอมน้อยหน้าเช่นกัน "ท่านพ่อข้าก็คือแม่ทัพใหญ่เว่ยอู่ที่อยู่ข้างบ้าน ความดีความชอบในการรบเป็นที่เลื่องลือ จำนวนคนที่สังหารก็กองได้เป็นภูเขาแล้ว อย่างไรก็ตามก็ชนะท่านพ่อเจ้า!"

เมื่ออวีชีฉุนได้ฟัง แม่ทัพใหญ่ข้างบ้านที่นางรู้จักเป็นเพียงท่านลุงที่ขอบหัวเราะเอิ๊กอ้ากผู้หนึ่ง ทุกคราล้วนนำลูกอมมาให้นางกิน ไหนเลยจะน่า

หวาดกลัวดังที่คนผู้นี้พูด

"ท่านพูดเหลวไหล! ท่านลุงแม่ทัพใหญ่ข้างบ้านฆ่าคนไม่ได้หรอก! ท่านต้องไม่ใช่บุตรชายท่านลุงแน่ๆ ท่านสวมรอย!" นางถอยหลังหนึ่งก้าว มองให้เจ็ญอย่างระแວดระวัง

โตมาจนปานนี้ นี่คงเป็นครั้งแรกที่มีคนไม่เห็นบุตรแม่ทัพใหญ่เช่นเขาผู้นี้อยู่ในสายตา ให้เจ็ญโมโหถึงขนาดอยากต่อยคนเลยทีเดียว ทว่าหนูน้อยเปราะบางผู้นี้ไม่เหมือนกับเหล่าข้ารับใช้ขายแรงงานในจวนที่ทนรับหมัดเขาไหว เหตุนี้เขาจึงคิดวิธีหนึ่งขึ้นมา

"วิทยุยุทธ์ของท่านแม่ทัพใหญ่เยี่ยมยอด ข้าเป็นบุตรชาย วิทยุยุทธ์ของข้าก็ได้อ่อนด้อยเช่นกัน เจ้าดูให้เต็มตาละ" เขายื่นมือหยิบคราดในมือนางมาสมมติเป็นง้าว สะบัดออกตามขวางแล้วเริ่มรำยรำ

อวีชีฉุนดูจนตะลึงพรึงเพริด เห็นเพียงชายแขนเสื้อให้เจ็ญโบกสะบัดกิริยาท่าทางปราดเปรี้ยวว่องไว ประเดี๋ยวนบนประเดี๋ยวล่าง เปรียบกับคนตีลังกบนเวทีละครยังร้ายกาจยิ่งกว่า แม้เขาจะทำข้าวเปลือกที่เมื่อครู่นางเกลี้ยออกเรียบร้อยเสียและเหะแล้วก็ยังไม่รู้สึกตัว

ผ่านไปครู่ใหญ่ให้เจ็ญก็หยุดมือลงในที่สุด เหย้กับนางด้วยอาการหอบอยู่บ้าง "เป็นอย่างไร เจ้าคงเชื่อแล้วกระมัง นี่ร้ายกาจกว่าเจ้ามากนัก ข้าวิทยุยุทธ์เยี่ยมยอดเหมือนบิดา ส่วนเจ้าน่ะเป็นเพียงเด็กตัวเล็ก ๆ ข้าไม่เชื่อหรอกว่าจะบ่มเหล่าได้ดังเช่นเจ้าแก่อวี"

อวีชีฉุนไม่ยอม กระเท็บเท้าเล็ก "ท่านรอประเดี๋ยว"

กล่าวจบนางก็พุ่งเข้าไปในห้องด้านใน ขณะให้เจ็ญยังไม่แน่ชัดในเจตนา นาง คนตัวจ้อยก็หัวขวดโบหนึ่งวิ่งกลับมาแล้ว

"นี่...นี่คือเหล่าที่ข้าบ่ม ท่านดื่มดูสิ!" แม้ตัวนางไม่เคยดื่ม ทว่าล้วนทำตามขั้นตอนยามบิดาบ่มเหล่า รสชาติจึงสมควรจะไม่แย่นัก

ไห่เจิ้นดิ่งจุกขวดขึ้น กลิ่นหอมจางๆ สายหนึ่งโชยตามออกมาทันที กลิ่นหอมหวานพรค์นี้ช่างดึงดูดคนโดยแท้ ทว่าเขาเคยแอบดื่มสุราห้าบุผาที่เก่าแก่อวีส่งมาให้ จึงรู้ว่าสุราห้าบุผาหาได้มีกลิ่นเช่นนี้ไม่ เช่นนั้นเหล่าที่อวีชีฉุนบ่มเองนี้เป็นอะไรกันแน่

ภายใต้แววตาฝ้าคอยอย่างกระตือรือร้นของนาง ไห่เจิ้นขัดขืนการยืนกรานของนางไม่ได้ จึงยกขวดเหล้ากระดกไปอีกหนึ่ง

"พรวด...แค่ว่า เหล้าที่เจ้าบ่มนี้ทั้งหมทั้งฝาด ไม่อาจดื่มได้แม้แต่บ่อย!"

"จั้นหรือ" อวีชีฉุนไม่เชื่อ หยิบขวดมาชิมไปอีกหนึ่ง

เห็นเพียงใบหน้านวลงามของนางยับย่น ปากเล็กเบะเบ้ เบ้าตาขึ้นจันมาน้อยๆ

ไม่-อร่อย-จริง-จริง-ด้วย!

ไห่เจิ้นซึ่งไม่เคยอยู่กับเด็กคนอื่นมาก่อนเห็นนางเบ้าตาแดงก็อดหัวนไม่ได้ "นี่ เจ้าอย่าร้องไห้ล่ะ บ่มเหล่า...ฝึกฝนหลายๆ ครั้งก็ได้แล้วนี่นา! ยามข้าฝึกยุทธ์ขาทักแขนบาดเจ็บก็ล้วนไม่ร้องไห้"

อวีชีฉุนถูกเขาพูดเช่นนี้จึงสุดจมูก ออกแรงไขหลังมือขีดดวงตาลวกๆ "ข้าไม่ได้ร้องเสียหน่อย"

"ไม่ได้ร้องก็ดี" ไห่เจิ้นโล่งอก ก่อนจะมีความคิดเยาะนางอีก "ต่อไปเรียกเจ้าว่าหนอนสุราน้อยแล้วกัน แม้แต่เหล่าสักขวดก็ยังวิจารณ์ไม่ได้"

"เช่นนั้นท่านก็เป็นหมิด้ายักษ์! น่าขงนัก! อวีชีฉุนถลิ่งตามองผิวหนังที่ตาดกแดดจนดำคล้ำเพราะฝึกวิทยายุทธ์ของเขา กระทีบทำด้วยความโกรธ "ฮึ!

ต่อไปข้าจะต้องบ่มเหล่าที่อร่อยที่สุดให้ท่านต้องกล่าวชมเชยออกมาให้ได้!"

"ฮ่า! เจ้าอยากจะทำบ่มเหล่าที่สามารถทำให้ข้าพูดว่าอร่อยออกมา รอไป
อีกสักหลายร้อยปีเถอะ!"

ไท่เจิ้นหัวเราะฮาๆ ดั่งลั่น ขณะคิดลอยชายออกประตูหลังของบ้านนาง
ไปกลับถูกเสียงแจ้วของนางเรียกไว้

"ประเดี๋ยวก่อน" อวีชีฉุนหน้าบึ้ง "ท่านทำข้าวเปลือกที่ผู้เฒ่าตากไว้และตะ
ต้องจัดการให้เรียบร้อยจึงจะไปได้"

"ข้า..." ไท่เจิ้นหวนคิดอย่างถี่ถ้วนแล้วมองคราดบนพื้น ดูเหมือนจะมี
เรื่องเช่นนั้นจริง หากแต่เขาเคยทำงานหนักเสียที่ไหน จึงได้เพียงเอ่ยอย่าง
กระดากใจ "หนอนสุราน้อย เจ้าเก็บกวาดเองไม่ได้หรือ"

สีหน้าท่าทางอวีชีฉุนยิ่งไม่น่าดู ดวงตาเริ่มมีละอองน้ำลอยขึ้นมา คล้าย
จะไหลทะลักได้ทุกเวลากระนั้น

"ได้ๆๆ ถือว่าข้ากลัวเจ้า ข้าเป็นคนเก็บกวาดก็ใช้ได้แล้วกระมัง!" น่า
สังเวชตรงที่เขากลัวว่าเกิดนางร้องไห้จะทำให้คนภายในจวนตใจ เช่นนี้
ทุกคนก็จะรู้ว่าเขาแอบหนีออกมา ทั้งยังทำให้แม่หนูน้อยขำบ้านร้องไห้ กลับ
ไปคงไม่พ้นถูกแค้นของบิดา

เขาได้แต่หยิบคราดขึ้นมาอย่างยอมรับชะตากรรม เริ่มทำงานอย่าง
งุ่มง่าม ในใจยังคงต่อว่าเด็กหญิงน้อยที่บ่มสุราเลิศรสให้กลายเป็นยาพิษได้ผู้
นี้ไม่หยุด

การพบกันครั้งแรกของเพื่อนเล่นในวัยเยาว์ไม่รู้ว่าเป็นการผูกพยาบาท
หรือผูกบุญเพสันนิวาสนันแน่

อวีชีฉุนในวัยสิบสองปีก็มีเค้าหญิงงามเสียแล้ว บนใบหน้าแดงกำาคือ
เครื่องหน้าขวมอง ดวงตาคู่หนึ่งกลอกกลิ้งไปมาไหลลื่นยิ่ง ดูไปแล้วเป็นเด็ก
เฉลียวฉลาด หากแต่สมองเต็มไปด้วยแผนการชั่วร้าย

ส่วนไ้เงินแห่งจวนแม่ทัพข้างบ้านปีนี้ก็อายุสิบเจ็ดแล้ว เนื่องจากเขา
เป็นลูกคนเดียว ในปีนั้นหลังได้รู้ว่าข้างบ้านมีเด็กหญิงน่ารักผู้รักการบ่มเหล่า
คนหนึ่งก็ข้ามกำแพงไปเล่นกับนางอยู่เนืองๆ แม้คนทั้งสองมักเล่นกันไปก็
ทะเลาะกันไป แต่ความรู้สึกต่อกันยังคงดีอย่างยิ่ง มักจะเล่นจนลืมเวลา ทำย
ที่สุดมักถือการที่ไ้เงินถูกอาจารย์หัวตัวกลับไปเรียนเป็นอันยุติเสมอ

ทว่าการเรียนและการฝึกที่บิดาจัดให้ไ้เงินค่อยๆ มากขึ้นตามการ
เพิ่มขึ้นของอายุเขา เวลาว่างที่เขาจะสามารถมาหาอวีชีฉุนได้นั้นน้อยลงตามไป
ด้วย บางครั้งยามอวีชีฉุนง่วนทำงานที่หลังบ้านแทนบิดาก็อดไม่ได้ที่จะต้องมอง
ไปทางกำแพง พลังคิดว่าอีกประเดี๋ยวนึงไ้เงินจะข้ามกำแพงมาหรือไม่

ขณะที่อวีชีฉุนกำลังตากผลหม่อนและคิดอะไรเหลวไหลอยู่นั้นก็พลัน
ได้ยินเสียงชายเสื้อสะบัด นางจึงรีบมองไปทางกำแพง เป็นไปตามคาด ไ้เงิน
ในชุดฝึกยุทธ์สีขาวข้ามกำแพงมาอย่างคล่องแคล่ว อิริยาบถอิสระเป็นธรรมชาติ
ทั้งยังองอาจฝั่งผายเข้มแข็งทรงพลัง

แต่นางเห็นแล้วกลับอยากหัวเราะ นางรู้สึกว่าเขาจงใจแสดงให้เห็นนางดู
ก่อนไ้เงินลงถึงพื้นได้ทำาเหี้ยมวดลากลิกร่างอย่างสวยงาม แล้วยืน
ยืดอกขีดหน้าอยู่กลางลานรอกำสรรเสริญ แต่อวีชีฉุนกลับมองเขาปราดหนึ่ง
อย่างเฉยชาแล้วตากผลหม่อนต่อ ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะห่อเหี่ยวใจ

"หนอนสุรำน้อย เจ้าไม่เห็นข้ายืนอยู่ตรงนี้หรือ"

"เห็นแล้ว หมิดำยักษ์" นางตอบอย่างเหน้อยหน้า

"เขื่อนั้นเจ้าไม่เห็นท่าเมื่อครูของข้าหรือ" เขาพลิกตัวอีกครั้ง ธิบร้อน
สำแดงของดี "เป็นอย่างไร วันนี้ข้าเรียนกระบวนท่าใหม่กระบวนหนึ่งจากท่าน
อาจารย์ในจวน ได้ยินว่าสามารถไปมาไร้ร่องรอยยามรับมือศัตรู มีประโยชน์
ยิ่ง...ข้าจะสาธิตให้เจ้าดู!"

อาจารย์ที่เขาเอ่ยถึงคือยอดฝีมือที่บิดาหามาสอนวิทยายุทธ์ให้เขา
โดยเฉพาะ ย่อมแตกต่างจากพวกฝีมือธรรมดาสามัญทั่วไป เช่นนักแสดง
กายกรรมต่อผู้ที่ตลาดซึ่งได้เจริญมาเป็นยามในบ้านอยู่มาก ดั่งนั้นกิริยาท่าทาง
ของไท่เจิ้นจึงไม่ธรรมดาเป็นแน่ เพียงแต่ว่าอวีชีฉุนมีอาจทนต์ดูท่าทางเย่อหยิ่ง
ของเขาได้ จึงเจตนาไม่สนใจไยดี

"สาธิตให้ข้าดู?" นางจ้องเขาพลันเกิดความคิด จึงยิ้มน้อย ๆ ไปให้เขา
ขณะให้เงินกำลังรอจะแสดงวิทยายุทธ์ใหม่กลับถูกนางร้องขัด "ประเดี๋ยวก่อน!
หากท่านแสดงกระบวนท่าหนึ่ง จะต้องลองดื่มเหล้าที่ข้าบ่มใหม่อีกหนึ่ง เป็น
อย่างไร"

"เหล้าที่เจ้าบ่ม?" ไท่เจิ้นหวิดจะร้องเสียงหลง "เจ้ารู้หรือไม่ เหล้าที่เจ้า
บ่มมีโขงของที่คนดื่มเลยสักนิด ข้ารู้จักเจ้ามานานถึงเพียงนี้ ทุกครั้งที่เจ้าให้ข้า
ดื่ม ดมแล้วหอม ดื่มแล้วขม ดูแล้วใส จิมแล้วเปรี้ยว ไม่ง่ายเลยกว่าเหล้า
ข้าวฟ่างคราวก่อนจะดูเหมือนเหล้าขึ้นมาสักหน่อย แต่ดื่มแล้วกลับไร้รสชาติ
เหมือนน้ำเปล่า ตั้งแต่เจ้าบ่มเหล้ามาจนบัดนี้ นับได้ว่านั่นเป็นเหล้าที่อร่อย
ที่สุดก็ได้!"

อวีชีฉุนฟังแล้วเกือเขินอยู่บ้างแต่กลับไม่ยอมแพ้ กระทั่งทำเบ้าปากเล็ก
ทิมพาวว่า "เขื่อนั้นท่านจะดื่มหรือไม่ คราวนี้ข้าใช้ผลไม้มาบ่มเขี้ยวนะ บ่มมา
หลายเดือนแล้วจึงกล้าบอกให้ท่านรู้ รับประทานได้วารสไม่เหมือนกัน ท่านก็ลอง

ชิมให้ข้าเสียหน่อยสิ! มิเช่นนั้นก็กลับบ้านไปฝึกวิทยายุทธ์ใหม่ของท่านให้หมา
เฝ้าประตูดูแลกัน!"

"ในจวนข้ามีหมาเฝ้าประตูเสียที่ไหนกัน..." ไท่เจิ้นบ่นงึมงำในลำคอ
ขัดจินนางไม่ได้จึงได้แต่ประนีประนอม "เออะ ดิมก็ดิม!"

ถือเสียว่าดิมยากก็แล้วกัน ไม่ว่านางจะบ่มอีกอย่างไร รสก็คงไม่แย่ไป
กว่ายาบำรุงร่างกายที่ท่านนำในจวนเหล่านั้นมักบังคับให้เขาดิมสักเท่าไร

อวีชีฉุนวางงานในมือลงด้วยยิ้มละไม เข้าไปข้างในเพื่อเอาสุรา ปล่อยให้
ไท่เจิ้นอยู่ที่หลังบ้านคนเดียว เนื่องจากนางรูปร่างเล็กมีแรงไม่มาก การไป
เอาสุราจึงต้องใช้เวลาสักหน่อย ไท่เจิ้นที่เบื่อกิจติดสุรารออยู่นานจึงหยิบ
ผลหมอนที่นางกำลังตากขึ้นมาใส่ปากเคี้ยวกร่วมไปเรื่อยเปื่อย

เขาเพิ่งฝึกยุทธ์เสร็จจระหายน้ำพอดี ผลหมอนนี้ทั้งใหญ่ทั้งหวานและมี
น้ำมาก จึงพอช่วยแก้กระหายให้เขาได้

ผ่านไปครู่ใหญ่อวีชีฉุนก็โซซัดโซเซยกไหสุราใบเล็กที่ใหญ่กว่าศีรษะนาง
เล็กน้อยใบหนึ่งออกมาในที่สุด ไท่เจิ้นเข็ดมือแล้วเดินเข้าไปหา และรับไหสุรา
มาอย่างง่ายดาย

"นี่ก็คือเหล่าผลไม้ที่เจ้าบ่มใหม่รี" เขาปิดโคลนผนึกออก ดิมไปอีกหนึ่ง
อย่างไม่ใส่ใจ คิดจะตอบไปลวกๆ "รสชาติก็งั้นๆ ละ...เอ๊ะ!"

เขาเลิกคิ้ว ชิมซ้ำแล้วซ้ำอีก ก่อนจะเอ่ยอย่างไม่เป็นธรรมชาตินัก
ภายใต้สายตาเฝ้าคอยของนาง

"รสนี้...ก็ใช้ได้ ดีกว่าน้ำเปล่าเจือรสเหล่าคราวก่อนมากนัก!"

อันที่จริงไท่เจิ้นคาดไม่ถึงอย่างยิ่งว่าคราวนี้หนอนสุรานั้นจะจับพลัด
จับผลูบ่มสุราดีออกมาได้แล้วจริงๆ เหล่าผลไม้เมื่อเข้าปากแม้จะฝาดอยู่บ้าง

หากแต่ความหอมและความแรงล้วนมีพอ ทั้งยังพิเศษตรงที่มีรสเบรียวนิด ๆ ปนอยู่ หากทิ้งไว้อีกไม่กี่เดือน รสชาติต้องยิ่งยอดเยี่ยมขึ้นแน่นอน

เขาเพียงแต่พูดออกไปอย่างไม่สบอารมณ์นัก ในใจไม่ค่อยเต็มใจชม นางสักประโยค หากแต่เมื่อนางได้ฟังกับหู บุตรแม่ทัพที่ความหยิ่งยโสล้ำฟ้า ผู้นี้สามารถเอ่ยวาจาเช่นนี้ออกมาได้ก็นับว่าไม่ง่ายแล้ว

"ใช้ได้จริงหรือ" นางยิ้มแฉ่ง ก้มหน้าพูดกับตัวเอง "ท่านพ่อชอบล่อว่า ข้าบ่มเหล้ามีดีเพียงรูปลักษณ์ สวรรค์รู้ว่าเขากำลังพูดอะไร ข้าบ่มตามวิธีของตัวเอง มิใช่บ่มเหล้าออกมาได้บ้างแล้วหรือไร" นางข้อนตาขึ้นอย่างภาคภูมิใจ "เออละ คั้นไหเหล้าให้เข้าได้แล้ว อีกครู่ข้าจะนำไปให้ท่านพ่อดื่มดู จะต้องทำให้ท่านพ่อพูดไม่ออกเป็นแน่..." นางมองเขาเต็มตา ไหเงินกำลังดื่มอีกใหญ่ นางจึงรีบห้าม "นี่ ท่านหยุดดื่มได้แล้ว ข้าจะเหลือไว้ให้ท่านพ่อนะ!"

ไหเงินแม้อายุไม่มาก ทว่าไม่กี่ปีมานี้ก็แอบดื่มเหล้าไปไม่น้อย ทั้งความสามารถในการดื่มสุราอันแก่กล้าก็ได้รับมาจากบิดา เหล้าแค่นี้เขายังรังเกียจว่าไม่ใคร่จะพอเลย!

"ข้าดื่มไป เป็นเพราะเจ้าต้องการให้ข้าทดสอบเหล้าให้ ข้าดื่มมาก สักหน่อย ข้าทำผิดตรงไหนกัน" เขาจืปาก ยากนักที่นางจะนำของดีระดับนี้ ออกมา เขาไม่อยากคืนให้นาง ยิ่งกว่านั้นเขายังดื่มไม่พอเลย! "ผลหมอน แก่กระหายไม่ได้มาก เหล้าไหใหญ่นี้ดีกว่านัก"

"ผลหมอน?" อวี่ชีฉุนตกใจ เหลือบตาไปมองนิดหนึ่ง ผลหมอนหนึ่งเข่ง ถูกเขากินไปเกือบหมด ดูท่าเหล่าผลหมอนที่นางคิดจะลองบ่มคงต้องเลือกออกไปสักพักแล้ว "ไหนท่านถึงได้กินผลหมอนของผู้อื่นด้วยเล่า"

"เจ้าไม่ได้บอกว่ากินไม่ได้สักหน่อย!" ไหเงินแสดงท่าทางไร้ยางอาย

ชัดเจน นับแต่รู้จักนาง ทั้งสองมักทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เรื่อย และก็เพราะนาง เขาจึงไม่เคยถูกในจวนลตบทเรียน ครานี้ไม่ได้มีให้สมใจจะคลายความแค้นใจช่วงนี้ลงได้อย่างไรกัน

"ท่านไม่ใช่ต้องสาธิตกระบวนท่าใหม่ให้ข้าดูหรือหรือ ยังจะตีอะไรอีก!" อวี่ซึฉุนยกมือขึ้นคิดจะแย่งไหสุรากลั้บมา หากแต่รูปร่างนางต่อให้เขย่งเท่าก็เพียงถึงอกไห่เจิ้น เอ้อมไม่ถึงโดยสิ้นเชิง

"ข้าเกิดไม่อยากสาธิตแล้ว อยากตีแม่หล้า" เขายังจงใจหยิบผลหม่อนผลหนึ่งโยนเข้าปาก "เหล่านี้เข้ากับผลหม่อนนั้ก!"

"ท่าน..." อวี่ซึฉุนเดิมโมโหเป็นพินเป็นไฟ แต่หลังได้ยินคำเขาก็ปลันเย็นลงเล็กน้อย เอ่ยอย่างแคลงใจว่า "ท่านว่าอะไรนะ เหล้าผลไม้นี้เข้ากับผลหม่อนนั้กหรือ"

ไห่เจิ้นพยักหน้า "ใช่แล้ว! ดีที่ผลหม่อนนี้หวานพอ จึงขมรสเปรี้ยวของเหล้านี้ลงได้ ข้ายังเพิ่มกลิ่นหอมขึ้นมาอีก"

"อย่างนั้นถ้าข้า..." เดิมทีนางยังบ่นอะไรบางอย่างเบาๆ ทว่าเห็นไห่เจิ้นยังคงเคี้ยวผลหม่อนคำใหญ่จึงเกิดแผนขึ้นในใจอย่างฉับพลัน "นี่ หมี่ดำยักษ์พวกเรามาหรือกันหน่อย"

"เรื่องอะไร" เขามวดคิ้ว "ถ้าจะเอาเหล้าคืนไป ไม่ต้องคุย!"

"เปล่าๆๆ เหล้าไห่ฉุนของข้าให้ท่านดื่มจนหมดก็ได้ ส่วนผลหม่อนท่านก็กินตามสบาย"

"เจ้าพูดจริงนะ?"

"จริงสิ ข้าไม่กลับคำเด็ดขาด!"

ไห่เจิ้นเห็นนางใช้เสียงเยาว์วัยพูดเป็นงานเป็นการ ช่างน่าสนใจนัก ทว่า

หนอนสุราน้อยผู้นี้เหลียมเล่หรือเล่เม่เกวียน เขาไม่อาจเชื่อนางส่งเดชได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงตัดสินใจตีแม่เหล่าผลไม้ในไหสุราเล็กให้เกลี้ยงรวดเดียว แล้วยังคงว่าผลหมอนยัดเข้าปากไปกำมือใหญ่

เห็นเขากินตี๋มไปพอสมควรแล้ว อวีชีฉุนจึงยิ้มหวาน "หมิดำยักซ์ ท่านตี๋มเหล่าของข้าแล้ว ทั้งยังกินผลหมอนของข้าอีก ไม่อาจบิตพลี๊วได้แล้ว เพราะฉะนั้นข้าต้องการให้ท่านเก็บผลหมอนสามเซ่งใหญ่มาให้ข้าเป็นการทดแทน"

"ทำไม" เขาอาศัยความรู้สึกมีเมตตารวน แค้นเสียงอี "บุตรท่านแม่ทัพ เช่นข้าทำเรื่องที่คนต่ำศักดิ์ทำเช่นนี้ได้ที่ไหนกัน"

"เรื่องที่คนต่ำศักดิ์ทำแล้วอย่างไร เหล้าที่ท่านตี๋มไม่แน่ว่าต่อไปข้าจะไปขายในตลาด ทุกคนตั้งแต่องค์จักรพรรดิลงไปถึงแรงงานเกณฑ์พ่อค้าเร่ อาจสามารถตี๋มได้ หรือว่าเหล่าที่คนต่ำศักดิ์ตี๋ม ท่านจะไม่ตี๋ม!" อวีชีฉุนแย้งกลับไปอย่างชัดเจน แม้นางเพิ่งอายุสิบสอง หากแต่เห็นคนในร้านสุราหมิงเยวี่มามาก ว่าไปแล้วยังสุขุมรอบคอบมีประสบการณ์กว่าไต่เงินซึ่งถูกขังให้มีชีวิตสูงศักดิ์มั่งคั่งบริบูรณ์อยู่ในจวนเสียอีก

"เช่นนั้น...ข้าจะเรียกคนงานในจวนมาช่วยเจ้าเก็บ..." ไต่เงินถูกนางพูดจนไม่มั่นใจ

"ไม่ได้! เหล้าที่ท่านเป็นผู้ตี๋ม ไหนเลยจะมีเหตุสมควรให้ผู้อื่นรับภาระ" นางต้องการจะแกล้งเขา จะยอมให้เขาหาคนมาแทนที่ได้อย่างไรเล่า นางยังยิ้มเหมือนเดิม "อีกทั้งข้าคาดว่าวันนี้ท่านก็คงหนีเรียนมาอีกกระมัง ท่านตี๋มเหล่าข้าไปไหนหนึ่ง ตอนนี้ทั่วทั้งร่างล้วนมีแต่กลิ่นเหล่า ท่านคิดว่าจะกลับบ้านในสภาพนี้ได้หรือ อีกทั้งชุดขาวตัวนี้ของท่านยังถูกน้ำจากผลหมอนย้อมเป็น

สีแดงแล้วด้วย หากข้าฟ้องเรื่องของท่าน ท่านก็กินไม่หมดต้องหอกลับ* แล้ว!"

ไ้เงินคิดจะแก้ตัว แต่กลับพบว่าตนถูกนางจัดการเสียอยู่หมด ถ้าหากไม่ยอมถูกบีบด่าตี ก็เพียงแต่ทำตามค่านาง

อวีชีฉุนมองเห็นสีหน้าท่าทางเขาก็รู้ว่าตนเองทำสำเร็จแล้ว "เอ้า! เห็นแก่ที่พวกเราเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เล็ก ข้าจะเอาเสื้อผ้าเก่าของท่านพอมมาให้ท่านเปลี่ยน ชุดขาวตัวนี้ของท่าน ข้าจะย่ำในอ่างน้ำให้ วันนี้แดดแรง รวบ่ายๆ ก็แห้งแล้ว เวลาที่ว่างนี้ท่านก็ไปเก็บผลหมอนเถอะ!"

อวีชีฉุนหยิบไหสุราไปจากมือไ้เงินผู้ไร้อำนาจได้ตอบ นางเอาชนะเขาสำเร็จอีกครั้ง

ส่วนไ้เงินผู้คล้ายกลายเป็นคนงานของอวีชีฉุนก็แอบแข่งซักอยู่ในใจ เหยหน้ามองดวงอาทิตย์ร้อนแผดเผาปราดหนึ่งทั้งจิตใจทั้งค้ำข้องใจ แฮ้อ ที่นี้ก็ได้แต่ไปเก็บผลหมอนแต่โดยดีสินะ!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

* กินไม่หมดต้องหอกลับ เป็นสุภาษิต หมายถึงเมื่อก่อเรื่องหรือเกิดเหตุการณ์ไม่ดีตัวพันตัวก็ต้องยอมรับและรับผิดขอไป มักใช้ในเชิงตักเตือน